

**ՆԱՅԱՍՏԱՆԻ ՆԱՆՐԱԿԵՏՈՒԹՅԱՆ ՍԱՆՄԱՆԱԳՐԱԿԱՆ ԴԱՏԱՐԱՆԻ ԹԻՎ 2 ԴԱՏԱԿԱՆ ԿԱԶՄԻ
Ո Ր Ո Շ Ո Ւ Մ Ը**

ԱՆՆԱՏԱԿԱՆ ԴԻՄՈՒՄԻ ԸՆԴՈՒՆԵԼԻՈՒԹՅԱՆ ՆԱՐՅԻ ՎԵՐԱԲԵՐՅԱԼ

Քաղ. Երևան

2 հունիսի 2014թ.

Հայաստանի Հանրապետության սահմանադրական դատարանի թիվ 2
դատական կազմը

Նախագահությամբ՝ Կ. Բալայանի

Անդամակցությամբ՝ Ֆ. Թոխյանի

Ա. Խաչատրյանի

Քննության առնելով «Ամիրա Պալաս» ՍՊԸ-ի անհատական դիմումի
ընդունելիության հարցը,

Պ Ա Ր Զ Ե Ց .

1. «Ամիրա Պալաս» ՍՊԸ-ն 13.05.2014թ. դիմել է ՀՀ սահմանադրական դատարան՝ վիճարկելով «Հաստատագրված վճարների մասին» ՀՀ օրենքի 36.1-րդ և 36.2-րդ հոդվածների՝ ՀՀ Սահմանադրությանը համապատասխանության հարցը:

2. Դիմողի փաստարկները հիմնականում հանգում են հետևյալին.

ՀՀ վարչական վերաքննիչ դատարանը «Հաստատագրված վճարների մասին» ՀՀ օրենքի 36.1-րդ և 36.2-րդ հոդվածները կիրառել է այնպիսի մեկնաբանությամբ, որը չի բխում վերոնշյալ նորմերի իրավական բովանդակությունից, հակասում է իրավական որոշակիության սկզբունքին, ինչպես նաև նման

մեկնաբանությամբ հիշյալ նորմերը չէին կարող կանխատեսելի լինել ձեռնարկատիրական գործունեություն իրականացնող սուբյեկտների համար:

Դիմողը փաստել է նաև, որ. «...թեև «Հաստատագրված վճարների մասին» ՀՀ օրենքի 36.1-րդ և 36.2-րդ հոդվածներն իրենց բովանդակությամբ համապատասխանում են ՀՀ Սահմանադրության պահանջներին, սակայն ՀՀ վարչական վերաքննիչ դատարանը հիշյալ նորմերը կիրառել է այնպիսի մեկնաբանությամբ, որոնք հակասում են ինչպես ՀՀ Սահմանադրության 1-ին հոդվածում ամրագրված իրավական պետության սկզբունքին, այնպես էլ ՀՀ Սահմանադրության 42-րդ հոդվածի 2-րդ մասում ամրագրված իրավական կարգավորմանը»:

3. Դիմումի ուսումնասիրությունը վկայում է.

«Սահմանադրական դատարանի մասին» ՏՏ օրենքի 27 և 28-րդ հոդվածներում նախատեսված են իրավասու սուբյեկտների կողմից սահմանադրական դատարան հասցեագրված դիմումներին ներկայացվող միասնական ընդհանուր ձեռնարկային պահանջներ, իսկ որպես անհատական դիմումի ընդունելիության հավելյալ պարտադիր պայման նույն օրենքի 69-րդ հոդվածի 4-րդ մասը սահմանում է, որ դիմումը պետք է պարունակի Սահմանադրությանը հակասելու հիմնավորումներ: Մինչդեռ դիմողն ընդհանրապես որեւէ հիմնավորում չի ներկայացրել վիճարկվող դրույթների հակասահմանադրականության վերաբերյալ: Դիմողն ընդամենը մեկնաբանել է ՏՏ վարչական վերաքննիչ դատարանի 2013 թվականի սեպտեմբերի 25-ի որոշումը՝ մասնավորապես նշելով, որ ՀՀ վարչական վերաքննիչ դատարանն անհիմն կերպով զբաղվել է իրավաստեղծագործությամբ՝ ընդլայնելով վիճարկվող նորմի իրավական բովանդակությունը և ըստ էության սահմանելով նոր պարտականություն, և հիշյալ նորմն իրավակիրառ պրակտիկայում ձեռք է բերել հակասահմանադրական բովանդակություն, որը և հակասում է ՀՀ Սահմանադրության 1-ին և 42-րդ հոդվածներին:

Դիմումի ընդհանուր փորձաքննությունը վկայում է, որ կոնկրետ փոխյալ դեպքում դիմողի համար առաջացած անբարենպաստ հանգամանքները նրա նկատմամբ կայացված համապատասխան դատական ակտերի արդյունք են, այսինքն՝ խնդրո առարկա դրույթների սահմանադրականությունը վիճարկելով՝ դիմողն ըստ էության բարձրացնում է դրանց կիրառման իրավաչափության հարց:

ՏՏ սահմանադրական դատարանն իր՝ 2009 թվականի մարտի 17-ի ՍԴԱՌ-21 աշխարակարգային որոշման մեջ արտահայտել է հետևյալ իրավական

դիրքորոշումը՝ բոլոր այն դեպքերում, երբ դիմողը, ձեռականորեն վիճարկելով օրենքի դրույթի սահմանադրականության հարցը, ըստ էության բարձրացնում է այդ դրույթի կիրառման իրավաչափության հարց, ապա այդպիսի դիմումները ենթակա են մերժման՝ «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՀՀ օրենքի 32-րդ հոդվածի 1-ին կետի հիմքով՝ որպես սահմանադրական դատարանի քննության ենթակա հարց չառաջադրող դիմումներ:

Բացի դրանից, դիմողը նաև չի հիմնավորել, թե վիճարկվող նորմի «հակասահմանադրականության» արդյունքում իր որ սահմանադրական իրավունքն է խախտվել, ինչպես նաև չի հիմնավորել իր սահմանադրական իրավունքների ենթադրյալ խախտման փաստի եւ վիճարկվող դրույթների հակասահմանադրականության միջեւ պարզառահեպետանքային կապի առկայությունը, ինչը, ըստ «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՀՀ օրենքի 69-րդ հոդվածի 7-րդ մասի եւ ՀՀ սահմանադրական դատարանի՝ ՄԴՈ-839 որոշման մեջ արտահայտված իրավական դիրքորոշման, անհատական դիմումն ակնհայտ անհիմն համարելու հիմք է:

Ելնելով վերոգրյալից եւ ղեկավարվելով «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՀՀ օրենքի 32-րդ եւ 69-րդ հոդվածներով՝ ՀՀ սահմանադրական դատարանի թիվ 2 դատական կազմը

Ո Ր Ո Շ Ե Ց .

«Ամիրա Պալաս» ՍՊԸ-ի անհատական դիմումով գործի քննության ընդունումը մերժել:

Նախագահող՝

Անդամներ՝

2 հունիսի 2014 թվականի
ՍԴԴԿՈ/2-5